

Något om nådens ordning

Svar till en församlingslärare

Jag går nu till ditt andra brev. Du säger, älskade broder, att du till din invärtes människa ännu står på samma punkt, att den förtröstan, som stundom är i uppgående, nedslås av den tanken, att väckelsen ej rätt erfarits, vartill du ock sluter av ditt kraftlösa arbete på församlingen etc. Huru mycket sant som ligger i dessa subjektiva omdömen, är svårt att avgöra. Men det är visst, att kunde den mångbekymrade själens splittrade och vindkastliga omsorg sammandraga sig till en enda enkel men stor, alla omsorgers omsorg, nämligen blott att vinna Guds nåd och barnskap samt visshet därom, så vore vägen kort och enkel till både frid och krafter.

När man skall med mångbekymrade blickar titta hit och dit efter tecken till väckelse, nyfödelse m.m., blir hela väsendet ett *rö, som drives hit och dit av vädret*. Kristus och apostlarna plögade aldrig förvirra och oroa själarna med dessa omsorger; utan frågan var enkel: »Vill du, att jag skall göra dig ren?» »Ja». »Jag vill ock – var ren.» »Tro, och det sker dig.» Och i samma stund blevo de helbrägda. Det är den artificiella bättringsordningen, ett foster av nödställd människokloshet, som nu hindrar så många själar.

Om du lägger ned ett frö i jorden, men gräver upp det var dag för att bese, huru det skrider med dess utveckling, så får det ju aldrig ro att växa. Detta blott till en antydning. Till ett rätt nådens verk är den gyllene *enfalden* nödvändig, att stilla och samla de stormande bekymren till en enda punkt: »Vad skall jag göra, att jag må varda frälst?» Och lyd tillsägelsen: »tro»!

Och se, uti denna enkla nådesordning finns visserligen alla membra av den ortodoxt tecknade, mångdelade nådesordningen, men uti detta oupplösliga, innerliga livs- och kroppssammanhang, att du själv ej torde se och förstå alla delars tillvaro. T.ex. där är då *väckelse* nog och nog syndakänsla, nog förkrosselse, när du icke får någon ro, förrän du förvissats om Guds nåd.

Där är en *sann tro*, när du icke kunnat få tröst i dig eller något hos dig, utan nödgats, så eländig och ovärdig du är, fly till försoningens hälsobrunn, till Kristus. Där är då *levande tro*, när du får frid i Kristus samt ny kärlek och lust att av tacksamhet för det undfångna goda hädanefter bliva honom trogen och lydig. Du skall då känna dig helt ny till förstånd, vilja, smak och tycke, tal och gärningar, och detta nya vittnar om *nyfödelsen* o.s.v. Men ack, du skall få känna, att just här är den svåraste konsten, att för en eldig och kvick själ, en lärd magister m.m. bliva *barn*, bliva enfaldig, se bort ifrån sig själv på oförskyld nåd och där låta hjärtat uppvärmas.

Det är så mycken självverksamhet i oss – den tjänar till allt, utom till frid och frälsning. Det heter »*födas*». Nog medger jag, att det är gott för Johannes döparen att först vistas i öknen någon tid, innan han framträder för Israels menighet. En präst bör icke vara nyomvänd, på det att han icke må bliva uppblåst och falla i djävulens dom.

C-O Rosenius 1842

© Pietisten 2026

Texterna får användas fritt om ditt syfte är att främja Kristi rikes tillväxt.

www.pietisten.com